

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 586/2021-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. 3T/15/2019 po podaní dovolania takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. októbra 2021 domáha vyslovenia porušenia práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v označenom konaní po podaní dovolania. Navrhuje, aby bolo okresnému súdu prikázané „*vo veci konať a odoslať spis č. k. 3T/15/2019 na NS SR na konanie o mojom dovolaní*“ a aby mu bolo priznané finančné zadost'učinenie v sume 7 478,07 eur. Sťažovateľ žiada, aby mu ústavný súd ustanovil právneho zástupcu.

2. Na základe obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Bratislave podanej 25. februára 2019 okresný súd rozsudkom č. k. 3T/15/2019 z 27. februára 2020 uznal sťažovateľa, ako aj ďalších dvoch spoluobžalovaných za vinných zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi. Sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní 16 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Okresný súd sťažovateľovi uložil trest prepadnutia majetku a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov.

3. Krajský súd na základe podaných odvolaní obžalovaných rozsudkom č. k. 2To/27/2020 z 24. júna 2020 prvostupňový rozsudok zrušil v celom rozsahu a sťažovateľa (ako aj spoluobžalovaných) uznal za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania

s nimi. Sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Krajský súd sťažovateľovi tiež uložil trest prepadnutia majetku a ochranný dohľad v trvaní dvoch rokov. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 24. júna 2020.

4. Sťažovateľ doručil 16. marca 2021 okresnému súdu dovolanie proti rozsudku krajského súdu založené na dôvodoch podľa § 371 ods. 1 písm. c), e), g) a i) Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ doručil 15. júla 2021 okresnému súdu žiadosť o predloženie spisu na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Okresný súd v odpovedi z 19. júla 2021 uviedol, že keďže sa aktuálne koná o zhabaní veci, dovolanie bude najvyššiemu súdu predložené „až po skončení riadneho konania“.

6. Sťažovateľ doručil najvyššiemu súdu 24. septembra 2021 žiadosť o informáciu, či mu dovolanie v predmetnej veci už bolo okresným súdom predložené. Najvyšší súd 28. septembra 2021 odpovedal záporne.

II.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že od 16. marca 2021 okresný súd dosiaľ nepredložil vec so spisovým materiálom najvyššiemu súdu na účel rozhodnutia o jeho dovolaní. Podľa jeho názoru „*postupom Okresného súdu BA 4... bol porušený článok 6 Dohovoru o ľudských právach nakoľko od podania dovolania uplynula dlhšia doba a k dnešnému dňu ani len nedošlo k predloženiu spisu na NS SR*“. Sťažovateľ je presvedčený o nezákonnosti rozsudku krajského súdu, čím je daná dôležitosť podaného dovolania. Zdôrazňuje, že „*medzičasom vyplynuli najavo nové skutočnosti aj nové dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré som doplnil do dovolania a ktoré potvrdzujú moje tvrdenie, ale aj dôvodnosť a správnosť dovolania podaného v môj prospech*“.

III.

8. Ústavný súd posudzoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri dôslednom rešpektovaní zásady neformálnosti tak, ako to vyžaduje § 39 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Napriek tomu, že ju sťažovateľ spísal sám, keďže nie je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, z jej obsahu možno spoľahlivo ustáliť kritiku postupu okresného súdu v označenom konaní po tom, čo mu sťažovateľ doručil dovolanie proti rozsudku krajského súdu v jeho trestnej veci.

9. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd dôsledne uplatňuje jeden zo svojich stabilných východiskových právnych názorov, podľa ktorého nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo čl. 6 ods. 1 dohovoru (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné prietahy“ je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov

podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

10. V posudzovanej veci bolo pre ústavný súd podstatné zistenie, že o obžalobe podanej vo veci sťažovateľa 25. februára 2019 rozhodol okresný súd meritórne 27. februára 2020, teda po roku. Následne bola odvolacia fáza konania ukončená 24. júna 2020, keď rozsudok krajského súdu vo veci samej nadobudol právoplatnosť. Tým bol pre sťažovateľa nastolený stav právnej istoty, ktorý trval až do 16. marca 2021, keď sa sťažovateľ rozhodol znovu domáhať sa svojich práv podaním mimoriadneho opravného prostriedku. Podľa príloh ústavnej sťažnosti vec nebola dovolaciemu súdu okresným súdom predložená do 28. septembra 2021. Konanie ako celok od podania obžaloby do doručenia ústavnej sťažnosti trvá niečo vyše dvoch rokov a siedmich mesiacov. V rámci tohto časového úseku však už prebehlo nielen prvostupňové, ale aj odvolacie konanie a po deviatich mesiacoch stavu právnej istoty sťažovateľ uzavretý stav svojej právnej istoty podaním dovolania znovu otvoril.

11. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom namietané obdobie takmer 7 mesiacov, počas ktorého bol okresný súd nečinný, je síce obdobím nečinnosti, avšak tento priet'ah aj vzhľadom na skutkové okolnosti charakterizujúce postup okresného súdu v predmetnom trestnom konaní ako celok (bod 10) nedosahuje intenzitu umožňujúcu konštatovať porušenie práva sťažovateľa na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote. Ústavná sťažnosť je preto zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

12. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne s ústavnou sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na okresnom súde dochádzalo k postupu kolidujúcemu s právom sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti požiadal o ustanovenie právneho zástupcu. Zákonnými podmienkami pre vyhovenie takejto žiadosti sú podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde dôvodné majetkové pomery sťažovateľa, ako aj záver ústavného súdu, že zo strany sťažovateľa nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže v rámci predbežného prerokovania ústavný súd bez pochybností dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť, druhá menovaná podmienka nebola naplnená. Preto žiadosti sťažovateľa ústavný súd nevyhovet.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Robert Šorl
predseda senátu